

divinitus sanctorum, acceptatio promissi Salvatoris, & fides in Christum Mediatorem. De quibus omnibus suo loco in subseqq. Dissertationibus distinctè ac ordine agendum erit. Hic sufficit notasse, quod graviter ac religiose monet prospèr lib. 2. de Vocat. cap. ult. Cum de Gratia profunditate & altitudine disputatur, tribus saluberrimis & veracissimis definitionibus simus innixi, quarum una profitetur, aeternum & proprium divinæ esse bonitatis, ut omnes homines salvos fieri velit, & in agnitionem veritatis venire. Altera simul prædicat, omnem hominem, qui salvus fit, quiq; in agnitionem veritatis venit, Dei auxilio juvari & regi, utq; in fide, quæ per dilectionem operatur, permaneat, custodiri. Tertia vero temperanter ac sobriè protestatur, non omnem voluntatis DEI comprehendendi posse rationem, & multas divinorum operum causas ab humana intelligentia esse subductas.

Præstantiss. atque Eximio
Dn. Respondenti, Collegæ,
& Amico dilectiss.

Summa Dei bonitas, que nullum præterit, omnes
Diligit, & quemquam Salvificare cupit,
Principium fidei primum est: quo spesq; fidesq;
Stat suffulta omnis, quoque cadente, cadit.
Calvini turba valeant, procul este profani!
Nostra fides perstat, tegi, CANUTE, beat.

JOHANNES SCHARFIUS
Theol. Lic. P.

O infelices, qui spretis artibus, annos
Ætatis vegetæ deperdunt, insuper omni
Crimine deturpant fatalia tempora vitæ
Labentis, nulloq; unquam ducuntur amore
Virtutis, quæ sola suis cultoribus adfert
Immortale decus, sequitur post funera sola.

Econtrà